

Lány a parton

1962-2007

Negyvenöt év

45.... Egy szám.... Egy szám ami se nem kevés, se nem sok.

Negyvenöt év....

Negyvenöt év alatt egy élet leperreg, de kócos mezítlábas gyermekként ez rengeteg, szinte karcolja a végtelent. Itt állva drága barátom melletted, egy pillanat alatt lepergett.

Érzed Te is, hisz mindkettőnknek ugyanaz az anya adott életet, Én a méhében fejlődtem Te szorgos kezének, kemény munkájából létezel. Szeretetének, gondoskodásának köszönhetően szinte együtt eresztettünk gyökeret.

Gyermekként, míg aprók voltunk, körbeértelek, és ha felemeltek, elértem a legfelső leveled. Majd nőni kezdtünk... Te az égbe törtél, Én meg itt maradtam alatt, de nem bántam, mert csodáltam a Te nagyságodat.

Mennyit hűsöltem árnyékodban madarakat lesve, álmodozva. Kapaszkodtam beléd, hogy feljebb másszak, hogy még messzebbre, a nádason túl is lássak. Törzsed mögé bújva titkos ölelést, édes csókot ó de hányszor, de hányszor kaptam. Aztán árnyat adó lombod alatt esküvői muzsika harsant és Én boldogan hitvesi csókba' forrtam.

Gyökereid között ültem, előbb nagy pocakkal, majd gyermekeimet féltőn, vigyázó szemmel. Azon a csodás nyári napon is, amikor a sötétség körülöttem hirtelen mindent elnyelt...

Szépen lassan elfogytak a levelek, most már minden kopár, és a testem a hideg szélben megremeg, de Én újra itt vagyok, ezen a Duna melletti kis földdarabon. Egyre gyengébben ugyan, de itt vagyok és erős törzsednek támaszkodom.

Negyvenöt.... negyvenöt év, tudom nekem csak ennyi adatott, de Melletted most már nem búslakodom és soha többé nem félem a holnapot.

Hogy ki vagyok? Egy elmosódott fénykép az oldaladon. Hogy ki voltam? Már nem számít hisz temetésem holdtalan éjjelén egyé válunk, de igazából mindig is egyek voltunk. Te meg Én itt, a Duna-part peremén.

Érzem. Nem! Tudom, biztosan tudom, hogy amikor következő nyár felragyog - bár a testem akkor már örökre melletted pihen- fénylő, zöld leveleiden keresztül az Én lelkem is újra a világra nevet.